

# Kitab Daniel - Nomer Saratus Tilu Puluh Hiji

*Muka Kain Tenun Nubuat: Nyambungkeun Titinggal ti Wahyu ka Kanyataan Jaman Ayeuna*

Jeff Pippenger

2024-03-12

Dina artikel-artikel saméméhna urang geus ngidentifikasi yén kaum Millerite ngakuan yén maranéhna keur ngalaksanakeun pasemon sapuluh parawan, Habakkuk pasal dua, jeung Ezekiel pasal dua welas, ayat dua puluh hiji nepi ka dua puluh dalapan. Ayat-ayat dina Ezekiel nétélakeun yén nalika tilu petikan nubuat ieu kacumponan sampurna dina poé-poé panungtungan, “the effect of every vision” bakal kacumponan. Sister White ogé nyangkem ieu fénoména.

“Dina Wahyu sakabéh kitab dina Alkitab patepung tur ditutup. Di dieu aya panyampurna kitab Daniel. Nu hiji mangrupa nubuat; nu hiji deui mangrupa wahyu. Kitab anu diségel téh lain Wahyu, tapi éta bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan. Malaikat maréntah, ‘Tapi maneh, eh Daniel, tutup kecap-kecap éta, sarta segel kitab éta, nepi ka mangsa ahir.’ Daniel 12:4.” The Acts of the Apostles, 585.

Pasemon ngeunaan sapuluh parawan diulang deui nepi ka unggal kecapna dina mangsa panyegelean saratus opat puluh opat rébu, anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001 sarta réngsé nalika panto ditutup pikeun parawan-parawan bodo dina hukum Minggu anu baris geura sumping. Dina éta mangsa sajarah, pangaruh tina unggal titingalian anu digambarkeun dina “sagala kitab dina Alkitab patepung jeung réngsé.”

Dina artikel saméméhna, urang parantos ngawangun hiji landasan pamahaman pikeun ngedalkeun garis sajarah lahiriah anu dilambangkeun dina ayat opat puluh tina Daniel sabelas, anu ngagambarkeun sajarah pulitik tina tanduk Républikan milik sato galak bumi. Sajarah éta lumangsung sajajar jeung sajarah agama tina tanduk Protestan sajati milik sato galak bumi. Urang parantos ngaidéntifikasi sababaraha garis nubuat anu nyanghareupan tanduk Républikan milik sato galak bumi, sarta ayeuna keur nempatkeun éta garis-garis kana sajarah nubuat anu dimimitian dina waktu ahir taun 1989.

Mangsa nubuat tina sato bumi anu dimimitian dina taun 1776, sarta dipungkas dina waktu ahir dina taun 1798, nya éta garis anu ku kami rek dipaké dina usaha ngahijikeun sakabéh garis anu ayeuna keur méré pangaruhna. Mangsa taun 1776 nepi ka 1798 ngandung tanda Alpha jeung Omega, sabab éta dimimitian jeung dipungkas ku hiji tindakan législatif, anu mangrupa ucapan hiji bangsa.

“Kasauran bangsa téh nyaéta lampah pamaréntah législatif jeung yudisialna.” The Great Controversy, 443.

Hiji ciri utama tina sato bumi téh nya éta cara nyaritana. Konstitusi Amérika Sarikat téh mangrupa dokumén ilahi anu muka panto pikeun kabébasan agama jeung pulitik, sarta ku jalan kitu nelen “caah” panganiayaan anu salila mangabad-abad geus dilaksanakeun ku raja-raja Éropa jeung garéja

Katolik.

Lajeng éta oray ngaluarkeun cai tina sungutna siga caah nuturkeun éta awéwé, sangkan anjeunna kabawa ku éta caah. Tapi bumi nulungan éta awéwé, sarta bumi muka sungutna, tuluy ngelek éta caah anu dikaluarkeun ku naga tina sungutna. Wahyu 12:15, 16.

Dina ahir pamaréntahan sato galak bumi minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, éta bakal nyarita deui, nanging harita nyaritana bakal saperti naga, ku ngalaksanakeun hukum Minggu.

Tuluy Kami ningali hiji sato galak deui naék tina bumi; anjeunna miboga dua tanduk saperti anak domba, ari pokna mah kawas naga. Wahyu 13:11.

Sasato darat mimiti jadi karajaan kagenep dina taun 1798, waktu kapausan dirampas kakawasaanana.

“Sarta nalika Kapapaan, sanggeus dirampas kakuatanana, kapaksa eureun tina panganiayaan, Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar muncul pikeun ngaguar deui sora naga éta, sarta nuluykeun pagawean anu sarua kejemna jeung ngahujat. Kakawasaan ieu, anu pangahirna nu baris merangan garéja jeung hukum Allah, dilambangkeun ku hiji sato galak anu boga tanduk kawas anak domba.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Dina taun 1798, nalika kapapaan nampi tatu nu mawa pati, Amérika Sarikat nyarita, sarta sakumaha salawasna dina hal Alfa jeung Oméga, panyaritaan dina awal ngagambarkeun ti heula panyaritaan dina ahir. Alien and Sedition Acts diucapkeun jadi hukum dina taun 1798, minangka pralambang hukum-hukum nu bakal diterapkeun dina ahir nu ngatur imigrasi ilegal, jeung média.

Mangsa anu keur dipaluruh ku urang ti taun 1776 nepi ka 1798 mawa ciri Alpha jeung Omega, sabab éta nandakeun “nyarita”-na Déklarasi Kamerdikaan dina awalna, anu ngalambangkeun Alien and Sedition Acts taun 1798. Di tengah mangsa éta, kapanggih Konstitusi Amérika Sarikat. Mangsa éta nyayagikeun gambaran nubuatan ngeunaan pamaréntahan sato galak bumi, sabab mimitina nyarita siga anak domba, tapi mangsa éta ditutup ku panerapan hukum anu ngagambarkeun naga. Tapi sakumaha mindeng kajadian, awal jeung ahir hiji perkara silih saluyukeun jeung anu sabalikna. Waymark kahiji dina mangsa éta diwakilan dina waymark panungtung, sarta waymark tengahna nya éta Konstitusi Amérika Sarikat, anu diratifikasi ku TILU WELAS nagara bagian. Kecap Ibrani pikeun “kabeneran” diwangun ku hurup kahiji, tuluy ku hurup katilu welas, tuluy ku hurup panungtung dina alfabét Ibrani.

Mangsa anu ayeuna keur urang tengetan ngandung tanda tangan ti Nu Kahiji jeung Nu Panungtung, anu nyaéta Kaleresan. Mangsa éta ngalambangkeun hiji mangsa anu ngarah kana mimiti pamaréntahan sato galak ti bumi minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, ku kituna éta ogé ngalambangkeun hiji mangsa anu ngarah kana ahir pamaréntahan sato galak ti bumi minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab. Mangsa éta dimimitian dina waktu ahir taun 1989. 1776 nepi ka 1798 kudu ditumpangkeun kana 1989 nepi ka hukum Minggu anu baris geura datang nalika sato galak ti bumi nyarita saperti naga, sakumaha dilambangkeun ku Alien and Sedition Acts.

Aya mangpaatna lamun urang nempatkeun hiji deui bebeneran nubuat kana ieu pangajaran urang. Eta bebeneran teh mangrupa unsur tina “waktu ahir” minangka hiji lambang anu mindeng kali teu kaciri. Adventisme Laodikea bisa jadi enya-nya nyaho yen taun 1798 teh nya éta “waktu ahir,” tapi pamahaman maranehna umumna eureun nepi ka dinya, sabab maranehna teu boga katerangan yen unggal garis reformasi silih saajar jeung garis-garis reformasi lianna. Unggal garis reformasi dimimitian ku “waktu ahir.”

Musa ngalambangkeun Kristus, sarta Musa sorangan langsung nyatakeun éta kanyataan, jeung Petrus nguatkeunana dina kitab Rasul-Rasul.

PANGERAN, Allah maraneh, bakal ngangkat pikeun maraneh saurang Nabi ti tengah maraneh, ti antara dulur-dulur maraneh, siga ka Kami; ka Anjeunna maraneh kudu ngadéngékeun. Ulangan 18:15.

Yesus bakal “sarua jeung” Musa.

Jeung ayeuna, dulur-dulur, sim kuring terang yen maraneh ngalakukeun eta ku sabab teu nyaho, kitu deui para pamingpin maraneh. Tapi sagala perkara anu geus dipidangkeun ku Allah ti heula ku sungut sakabeh nabi-Na, nya eta yen Al Masih kudu sangsara, ku Mantenna geus kitu dimumule. Ku sabab eta, tobatlah maraneh sarta balik ka Allah, supaya dosa-dosa maraneh dihapuskeun, waktu mangsa panyegeran datang ti payuneun Pangeran; sarta Mantenna bakal ngutus Yesus Kristus, anu ti heula geus diwawarkeun ka maraneh; anu kudu ditarima ku sawarga nepi ka mangsa mulangkeun deui sagala rupa, anu geus diucapkeun ku Allah ku sungut sakabeh nabi-Na anu suci ti mimiti dunya. Sabab Musa saestuna geus ngandika ka para karuhun, “Hiji nabi bakal dihudangkeun ku Pangeran Allah maraneh pikeun maraneh ti antara dulur-dulur maraneh, sarua jeung kami; ka Anjeunna maraneh kudu ngadenge dina sagala hal naon bae anu bakal diucapkeun-Na ka maraneh. Jeung bakal kajadian, yen unggal jiwa anu teu daek ngadenge ka Nabi eta, bakal dipaehan ti antara umat.” Enya, jeung sakabeh nabi ti Samuel jeung sakur anu nyusul saenggeusna, saloba anu geus nyarita, maranehna oge geus ngaramalkeun ngeunaan poé-poé ieu. Rasul-rasul 3:17–24.

Mangsa ahir dina sajarah Musa téh nyaéta kalahiranana, sarta éta ngalambangkeun kalahiran Kristus. Dina kalahiran Kristus jeung Musa duanana, aya nambahanana pangaweruh anu bakal nguji éta generasi. Pangaweruh ngeunaan kalahiran duanana nyababkeun kakawasaan naga Mesir jeung Roma sarua-sarua nyoba maéhan maranéhna anu dijangjikeun dina nubuat. Para pangangon di pasir-pasir, para jalma wijaksana ti wetan, ngawakilan jalma-jalma anu ngartos kana nambahan pangaweruh dina mangsa ahir.

Anu remen kaliwatan ku jalma-jalma nyaéta yén aya dua waymark dina waktu ahir. Henteu ngan Musa anu lahir, tapi tilu taun saméméhna lanceukna, Harun, geus lahir. Genep bulan saméméh Kristus lahir, dulurna, Yohanes, geus lahir. Taun 1798 nyaéta pangakuan anu pang ilaharna ngeunaan “waktu ahir,” sarta dina taun 1798 éta sato galak (aparatus pulitik) anu dina Abad Poék ditumpakan ku (awéwé lacur) dipaéhan, sarta sataun ti harita “awéwé” anu numpak éta sato galak oge maot.

Dina taun 1989 aya dua présidén. Reagan maréntah nepi ka pelantikan dina taun 1989, tuluy Bush nu kahiji mimiti pamaréntahanana. Ahir tina sarébu dua ratus genep puluh taun geus dipralambangkeun ku tujuh puluh taun panawanan di Babul, sarta waktu Jéndral Kores, kemenakan Darius, maéhan Belsyasar dina peuting pésta éta, Darius téh raja nu sabenerna. Darius jeung Kores ngawakilan dua tanda patokan dina mangsa ahir éta.

Hubungan profétik antara Musa jeung Harun, Yohanes jeung Yesus, Darius jeung Kores, kapapaan jeung paus, sarta Reagan jeung Bush, sadayana mangrupikeun sumber cahaya profétik lamun ditilik ku métodologi anu luyu. Anu ku kami rek dituduhkeun di dieu nyaéta yén Yohanes, dulur misan Yesus, nya éta sora di padang gurun, anu geus dipralambangkeun ku Harun, lanceukna Musa, anu indit ka padang gurun papanggih jeung Musa supaya jadi sorana.

Dina mangsa tilu puluh taun saméméh pangurapan Kristus, jeung dina tilu puluh taun saméméh antikristus, aya hiji tanda jalan anu nandaan hiji “sora.” Pikeun Kristus, éta téh sora Yohanes anu ngagero di padang gurun. Dina taun 533 Justinian ngaluarkeun hiji dekret anu nandaan antikristus minangka nu ngabenerkeun para bid’ah jeung kapala garéja. Dekret Justinian téh nyaéta “sora” anu nyiapkeun pikeun “dekret” hukum Minggu dina Konsili Orléans dina taun 538.

Tentara Kores, sang Raja Agung, janten sora nu nandakeun yén panaklukan Babul ku Darius geus caket.

“Kadatangan pasukan Kores di hareupeun témbok-témbok Babul téh pikeun urang Yahudi jadi tanda yén pangluput maranéhna tina pangbuangan geus ngadeukeutan. Leuwih ti saratus taun saméméh kalahiran Kores, ilham geus nyebut anjeunna ku ngaranna, sarta geus nyababkeun supaya dicatet pagawéan sajatina anu ku anjeunna bakal dipigawé dina ngarebut kota Babul kalawan teu kaémutan, sarta dina nyiapkeun jalan pikeun ngabébaskeun anak-anak pangbuangan. Ngaliwatan Yesaya geus diucapkeun ieu pangandika:”

“‘Kieu timbalan PANGERAN ka nu diurapan ku Mantenna, ka Koresy, anu ku Kami dicekel leungeun katuhuna, pikeun nalukkeun bangsa-bangsa di hareupeunna; ... pikeun muka di hareupeunna panto-panto nu daunana dua; sarta panto-panto éta moal ditutup; Kami baris leumpang di hareupeun maneh, jeung nyieun lempeng tempat-tempat nu bengkok: Kami baris mecahkeun panto-panto tambaga, jeung motong nepi ka pegat palang-palang beusi: sarta Kami baris mikeun ka maneh banda-banda tina poek, jeung kabeungharan nu disumputkeun di tempat-tempat rusiah, sangkan maneh nyaho yén Kami, PANGERAN, anu nyaur maneh ku ngaran maneh, téh Allahna Israil.’ Yesaya 45:1–3.” Prophets and Kings, 551.

Nalika dipikawanoh yén aya dua saksi atawa dua tanda jalan ku jalan éta hiji “wanci ahir” anu sipatna nuuat diteguhkeun, mangka bisa ogé dipikawanoh yén salah sahiji tina dua tanda jalan éta ngawakilan hiji pangidentifikasi, pangumuman, atawa pangéling-ngéling ngeunaan sajarah anu keur ngadeukeutan. Harun, Yohanes, Kores, jeung Yustinianus ngawakilan hiji tanda jalan anu miheulaan wanci ahir. Wanci ahir dina taun 1798 téh mangrupa panutup tina mangsa anu digambarkeun ti taun 1776 nepi ka taun 1798. Tanda jalan anu aya di tengah sajarah éta nyaéta sora anu ngagero di padang gurun ngeunaan sajarah anu keur ngadeukeutan. Sajarah éta dimimitian ku hiji publikasi anu nampik pamaréntahan diktatorial boh ku raja boh ku paus, sarta

dipungkas ku hiji publikasi anu ngawakilan watak saurang diktator. Publikasi anu aya di tengah ngawakilan “pangéling-ngéling” ngeunaan sajarah anu bakal datang, sarta éta pangéling-ngéling téh nya éta yén Konstitusi Amérika Sarikat bakal digulingkeun dina ahir éta sajarah.

Garis sajarah éta mimiti kajadian deui dina taun 1989, sarta éta réngsé dina hukum Minggu nalika peringatan ti padang gurun dua ratus taun saméméhna dina 1789 ditolak. Taun 1989 téh mangsa tungtung dina ahir ayat opat puluh, sarta éta sajajar jeung mangsa tungtung dina 1798. Taun 1989 sajajar jeung 1776, jeung hukum Minggu ngawakilan 1798. Di tengah sajarah nalika pangaruh tina unggal titingalian dilarapkeun nepi ka tuntas, sajarah anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001, sarta nerus nepi ka peringatan taun 1789, kalaksanakeun, sarta Konstitusi dibatalkeun. Kudu aya hiji tanda jalan di tengahna, sabab Allah teu kungsi robah. Tanda jalan éta bakal ngawakilan hiji peringatan pikeun sajarah nuju anu dimimitian dina hukum Minggu anu enggal datang.

Taun 1989 nandakeun mangsa ahir dina ayat kaopat puluh anu ngarah kana hukum Minggu dina ayat kaopat puluh hiji. Talatah panggeuing anu sumping sanggeus mangsa ahir, tapi saméméh hukum Minggu, nyaéta 11 Séptémber 2001. Éta ngélingan yén dina panutup éta mangsa sajarah, Cilaka katilu anu sumping dina 11 Séptémber 2001, sarta geuwat ditahan, bakal narajang deui minangka kajutan anu teu disangka-sangka, sarta rébuan kota bakal diruksak. Nalika karuksakan éta sumping, Iblis bakal ngamimitian pagawéanana anu ajaib, sarta éta pagawéan dimimitian dina hukum Minggu anu geura sumping.

“Mugia umat Allah boga rasa kana karuksakan anu ngadagoan rébuan kota, anu ayeuna meh sapinuhna diserenkeun ka panyembahan brahala! Tapi loba di antara maranéhna anu sakuduna ngawartakeun bebeneran malah nuduh jeung ngahukum dulur-dulurna. Lamun kakawasaan Allah anu ngarobah datang kana pikiran, bakal aya parobahan anu écés. Jalma-jalma moal boga kacenderungan pikeun nyalahkeun jeung ngaruntuhkeun. Maranéhna moal nangtung dina hiji posisi anu ngahalangan cahaya supaya henteu ngagenclang ka dunya. Kacelaan maranéhna, tuduhan maranéhna, bakal eureun. Kakawasaan musuh keur ngahimpun diri pikeun perang. Pasulayan anu beurat aya di hareupeun urang. Rapatkeun barisan, dulur-dulur lalaki jeung awéwé, rapatkeun barisan. Pageuhkeun diri jeung Kristus. ‘Ulah maraneh ngomong, Hiji pakumpulan rahasia,... sarta ulah sieun kana kasieun maranehna, ulah geunjeung. Sucikeun PANGERAN semesta alam sorangan; sarta Mantenna kudu jadi kasieun aranjeun, jeung Mantenna kudu jadi kageunjeungan aranjeun. Jeung Mantenna bakal jadi tempat suci; tapi jadi batu panarajang jeung jadi cadas panghalang pikeun dua kulawarga Israil, jadi jebakan jeung jadi pangreujeung pikeun pangeusi Yerusalem. Jeung loba di antara maranehna bakal titajong, sarta murag, sarta remuk, sarta kabeungkeut, sarta katangkep.’”

“Dunya téh ibarat hiji panggung sandiwara. Para palakuna, nyaéta para pangeusina, keur nyiapkeun diri pikeun ngalakonan bagianna dina drama agung anu pamungkas. Allah geus teu katenjo deui ku paningal maranéhna. Di antara balaréa umat manusa anu gedé, euweuh kasatuan, iwal lamun jalma-jalma ngahiji pikeun ngalaksanakeun tujuan-tujuan maranéhna anu mentingkeun diri sorangan. Allah keur nenjo. Mantenna bakal ngalaksanakeun tujuan-tujuan-Na ngeunaan para bawahan-Na anu barontak. Dunya ieu teu dipasrahkeun kana leungeun manusa, sanajan Allah keur ngidinan unsur-unsur kabingungan jeung kakacauan ngawasaan pikeun sawatara waktu. Aya hiji kakawasaan ti handap keur digawe pikeun

ngabalukarkeun kajadian-kajadian agung anu pamungkas dina drama éta,—Iblis datang minangka Kristus, sarta ngalakonan sagala rupa panipuan kajahatan di antara jalma-jalma anu keur ngabeungkeut dirina babarengan dina paguyuban-paguyuban rusiah. Jalma-jalma anu pasrah kana kahayang pikeun nyieun pakumpulan keur ngalaksanakeun rencana-rencana musuh. Sabab bakal dituturkeun ku akibat.”

“Palanggaran geus méh ngahontal watesna. Kabingungan ngeusi sakuliah dunya, sarta hiji kasieun anu gedé baris geura datang ka umat manusa. Ahir geus caket pisan. Urang anu nyaho kana bebeneran kuduna keur nyiapkeun diri pikeun naon anu geura nimpah ka dunya minangka hiji kajadian anu matak reuwas kacida.” Review and Herald, September 10, 1903.

Pépéling anu dituduhkeun ku diwanohkeunana Konstitusi dina taun 1789, nyaéta pépéling malaikat katilu, anu mulang ka Kadesh anu kadua, nalika paneguhan meterai ka saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung. Éta pépéling téh nyaéta pépéling sora kahiji dina Wahyu pasal dalapan welas, sarta dina mangsa éta lain ngan gedong-gedong badag di Kota New York anu rubuh, tapi hakekat Konstitusi éta sorangan ogé dirobah. Konstitusi éta ditulis sarta dumasar kana hukum Inggris, anu filsafat dasarna sacara basajan bisa dihartikeun kieu: “hiji jalma teu salah, nepi ka kabuktian salah.” Konstitusi éta ditulis kalawan tujuan pikeun nolak naon anu dipikawanoh minangka hukum Romawi, anu filsafat dasarna sacara basajan bisa dihartikeun kieu: “hiji jalma salah, nepi ka kabuktian teu salah.”

Panggeuing ti padang gurun dina taun 1789, anu dilambangkeun ku Konstitusi, ngalambangkeun panggeuing tanggal 11 Séptémber 2001, sarta lain waé gedong-gedong anu kaduruk nandaan sajarah éta ku hiji pangenapan literal, tapi diresmikeunana (disahkeunana) Patriot Act ogé ngalambangkeun éta panggeuing.

Patriot Act (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) diwanohkeun di Kongrés Amérika Sarikat teu lila sanggeus serangan téroris dina 11 Séptémber 2001. RUU éta diwanohkeun di House of Representatives dina 23 Oktober 2001, sarta di Sénat dina 24 Oktober 2001. Éta ditandatangani jadi undang-undang ku Présidén George W. Bush dina 26 Oktober 2001. Patriot Act dimaksudkeun pikeun ngaronjatkeun kamampuhan pamaréntah dina nalungtik jeung nyegah kalakuan térorisme sarta ngalegaan kakawasaan panjagaan jeung panegakan hukum, sarta éta nolak prinsip dasar jeung asasi tina hukum Inggris anu netepkeun yén saurang jalma téh teu salah nepi ka kabuktian salah. Undang-undang ieu nepi ka kiwari kénéh dipaké ku kalangan élit di jero pamaréntahan pikeun nyingkahan prosés hukum anu saestuna, karusiahan pribadi, jeung pangadilan anu adil.

Urang baris neraskeun ieu pangajaran dina artikel urang salajengna.

“Naon kaayaan urang dina mangsa anu pikangeueungeun jeung khidmat ieu? Aduh, kumaha kareueus keur ngadominasi dina garéja, kumaha kamunafikan, kumaha tipu daya, kumaha kanyaah kana pakéan, kana hal-hal anu remeh, jeung kana hiburan, kumaha kahayang pikeun jadi nu pangluhurna! Sadaya dosa ieu geus ngahalangan pikiran, nepi ka perkara-perkara anu langgeng henteu katarima. Naha urang moal nalungtik Kitab Suci, supaya urang terang di mana ayana urang dina sajarah dunya ieu? Naha urang moal jadi ngarti ngeunaan padamelan

anu keur dilaksanakeun pikeun urang dina waktu ieu, jeung ngeunaan kalungguhan anu sakuduna dicepeng ku urang salaku jalma-jalma dosa bari padamelan panebusan ieu keur lumangsung? Lamun urang boga rasa paduli saeutik waé kana kasalametan jiwa urang, urang kudu ngayakeun robah anu nyata. Urang kudu neangan Gusti kalayan panobatan anu sajati; urang kudu, kalayan kanyeri batin anu jero, ngaku dosa-dosa urang, supaya eta bisa dipupus.

“Urang teu meunang deui cicing dina taneuh nu kapiwuruk. Urang keur gancang ngadeukeutan kana panutupan mangsa kasempetan urang. Mugi unggal jiwa naros ka dirina, Kumaha kaayaan abdi di payuneun Allah? Urang teu nyaho sabaraha geura ngaran urang bakal disaur ku biwir Kristus, sarta perkara urang diputuskeun salamina. Naon, oh naon, eusi putusan-putusan éta? Naha urang bakal diitung jeung jalma-jalma bener, atawa urang bakal diasupkeun kana golongan jalma-jalma jahat?”

“Hayu gereja gugah, sarta tobat tina murtad-murtadna di payuneun Allah. Hayu para pangreksa hudang, sarta ngagero tarompet kalawan sora anu pasti. Ieu hiji panggeuing anu tangtu anu kudu diproklamasikeun ku urang. Allah marentahkeun ka para abdi-Na, ‘Gorowok tarik-tarik, ulah nahan diri, angkatkeun sora maneh kawas tarompet, sarta tuduhkeun ka umat Kami palanggaranana, jeung ka kulawarga Yakub dosa-dosana.’ Perhatian umat kudu kahontal; iwal mun hal ieu bisa dipigawé, sagala ikhtiar téh sia-sia; sanajan hiji malaikat ti sawarga turun sarta nyarita ka maranéhna, kecap-kecapna moal méré mangpaat leuwih ti batan lamun maranéhna nyarita kana ceuli pati anu tiis. Gareja kudu gugah kana lampah. Roh Allah moal kungsi sumping iwal lamun manehna nyiapkeun jalan. Kudu aya pamariksaan hate anu daria. Kudu aya doa anu sajiwa, tekun, sarta ku iman nangtut jangji-jangji Allah. Kudu aya, lain makéan awak ku lawon karung saperti dina jaman baheula, tapi panghinaan jiwa anu jero. Urang teu boga alesan anu pangheulana pisan pikeun muji diri jeung ngagungkeun diri. Urang kudu ngahumarkeun diri dina handapeun panangan Allah anu kawasa. Mantenna bakal nembongan pikeun ngalilipur jeung ngaberkahan jalma-jalma anu saéstuna neangan.”

“Pagawean téh aya di hareupeun urang; naha urang rék ngalaksanakeunana? Urang kudu digawé kalayan gancang, urang kudu terus maju kalayan ajeg. Urang kudu keur nyiapkeun diri pikeun poé gedé PANGERAN. Urang teu boga waktu pikeun dipiceun, teu boga waktu pikeun kalibet dina tujuan-tujuan nu mementingkeun diri sorangan. Dunya kudu dipapatahan. Naon anu keur urang lakukeun salaku jalma-jalma masing-masing pikeun mawa cahaya ka hareupeun batur? Allah geus maparin pagawean ka unggal jalma; unggal jelema boga bagian nu kudu dipigawé, jeung urang moal bisa ngalalaworakeun pagawean ieu iwal ku ngabahayakeun jiwa urang.”

“Eh dulur-dulur kuring, naha maranéh rék ngajadikeun Roh Suci susah, nepi ka Anjeunna undur? Naha maranéh rék nutupkeun Jurusalamet anu rahayu, lantaran maranéh can siap pikeun payuneun-Na? Naha maranéh rék ngantep jiwa-jiwa binasa tanpa pangaweruh kana bebeneran, lantaran maranéh teuing mikanyaah kana kanyamanan sorangan nepi ka teu daék nanggung beban anu ku Isa geus ditanggung pikeun maranéh? Hayu urang hudang tina saré. ‘Kudu waspada, kudu jaga; sabab lawan maranéh, nyaéta Iblis, ibarat singa ngagaur, ngider-ngider milarian saha anu bisa diteureuy ku manehna.’” Review and Herald, 22 Maret 1887.